

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, bytem P., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 9.11.2015 proti rozhodnutí žalované ze dne 27.10.2015 č.j. X o *invalidní důchod*,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 9.11.2015 vyplněnou pouze do jakéhosi vzoru pro podání žaloby, se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 27.10.2015, neboť dle ní její zdravotní stav odpovídá částečné invaliditě a byl nedostatečně zjištěn. Zdravotní stav neodpovídá stavu před jejím úrazem, omezuje ji a z důvodu otoků a tlaku v pravé dolní končetině se nelepší, proto požadovala nové posouzení zdravotního stavu a závěrem navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované. (K žalobě připojila i kopii první a poslední strany napadeného rozhodnutí.)

Jelikož žaloba neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti, byla usnesením zdejšího soudu ze dne 25.11.2015 žalobkyně vyzvána k odstranění vad žaloby, avšak na tuto výzvu nijak nereagovala, ani nezaslala kopii celého napadeného rozhodnutí.

Z obsahu vyžádaného posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen **OSSZ**) Plzeň-město vedeného ohledně žalobkyně a v něm založeného záznamu o jednání a posudku o invaliditě této OSSZ ze dne 23.7.2015 a záznamu o jednání a posudku o invaliditě

v řízení o námitkách vypracovaného ČSSZ pracoviště Plzeň dne 22.10.2015 soud zjistil, že žalobkyně nebyla uznána invalidní dle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost podle lékaře OSSZ o 20%, když rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV., odd. B, položce 11) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen **vyhláška**), a dle lékaře ČSSZ poklesla její pracovní schopnost o 15%, když rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV., odd. B, položce 13a) přílohy vyhlášky. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti nebyla ve smyslu § 3 a 4 vyhlášky žádným z lékařů změněna.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 22.2.2016 navrhla důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen **komise** či **PK MPSV**) ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, a rozhodnutí ve věci ponechala na úvaze soudu dle závěru posudku. Ze zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 27.10.2015 bylo žalobkyni doručeno dne 30.10.2015.

Napadeným rozhodnutím ze dne 27.10.2015 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 10.8.2015, jímž byla zamítnuta její žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek dle § 38 zákona, neboť podle posudku OSSZ Plzeň-město ze dne 23.7.2015 není invalidní, jelikož její pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pouze o 20%. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 27.10.2015 bylo uvedeno, že novým posudkem o invaliditě vypracovaným dne 22.10.2015 lékařem ČSSZ bylo zjištěno, že žalobkyně není invalidní, i když se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV., odd. B, položce 13a) přílohy vyhlášky, pro něž se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 10-15%; z důvodu funkčního postižení celé pravé dolní končetiny zvolil lékař ČSSZ horní hranici vymezeného rozpětí, tj. 15%, a tuto míru poklesu ve smyslu § 3 vyhlášky nezměnil, proto nebylo námitkám žalobkyně vyhověno.

V této projednávané věci se jedná o dávku podmíněnou zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve správním soudnictví ve věcech důchodového pojištění posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnců PK MPSV, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Z těchto důvodů požádal soud PK MPSV – pracoviště v Plzni o vypracování posudku, který byl vypracován po jednání konaném dne 18.5.2016 za účasti žalobkyně i odborného lékaře z oboru ortopedie, v jehož závěru komise uvedla, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně nebyla invalidní dle § 39 odst. 1 zákona, když nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%, neboť komise hodnotila zdravotní postižení žalobkyně v souladu s lékařem ČSSZ také dle kapitoly XV., odd. B, položky 13a) přílohy vyhlášky, pro něž stanovila míru poklesu pracovní schopnosti v horní hranici uváděné procentuální ztráty 15% (rozmezí 10-15%) při zohlednění přetrvávajícího lymfedému dorsa nohy a procentní míru poklesu pracovní schopnosti ve

smyslu § 3 a 4 citované vyhlášky nezměnila. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je zdravotní postižení, tj. stav po autonehodě 19.12.2013, se zlomeninou stehenní kosti vpravo, léčeno OS, zlomeninou zevního kotníku vpravo léčeno OS, odstranění všech implantátů z postižené končetiny 1/2015. Pokud se jedná o hodnocení a zařazení výsledného funkčního hendikepu byla komise v souladu s námitkovým řízením, neboť výsledným stavem není jen omezení pohybu v pravém hlezenném kloubu, ale toto postižení má za následek funkční postižení celé končetiny. V souhrnu se jedná o lehké postižení pravé dolní končetiny s omezením její funkce pro delší chůzi nebo stání. Nelze hodnotit dle stejné kapitoly, oddílu, položky, písmene b), neboť se nejedná o středně těžké postižení se svalovými úbytky se značným omezením funkce končetiny, některé denní aktivity vykonávány s obtížemi; nelze hodnotit ani dle písmene c), neboť se nejedná o těžké postižení končetiny se značnou deformitou bérce nebo stehna s podstatným omezením funkce končetiny a podstatným omezením celkové pohyblivosti, některé denní aktivity omezeny. Žalobkyně je obecně neschopna práce fyzicky těžké spojené s přetěžováním pravé dolní končetiny, ale je schopna fyzicky lehčí práce bez přetěžování dolních končetin. Komise vycházela z doložených nálezů a vyšetření v komisi ortopedem, ze kterých vyplývá, že jizvy na pravé dolní končetině jsou klidné, hybnost v pravém kolenním kloubu je téměř v plném rozsahu, hybnost v hlezenném a kyčelním kloubu nedosahuje omezení ani o čtvrtinu fyziologického rozsahu; na RTG zlomeniny zhojeny, nález je prost popisu deformity bérce či stehna, přetrvává lymfedém dorsa nohy, periferie je v normě. (*Stejnopis posudku byl doručen žalobkyni i žalované.*)

Ústního jednání u zdejšího soudu dne 30.6.2016 se žalobkyně bez omluvy nezúčastnila; zástupce žalované závěrem navrhl s ohledem na závěr posudku PK MPSV zamítnutí žaloby, neboť se žalobkyni nepodařilo prokázat, že byla invalidní alespoň v prvním stupni.

S účinností od 1.1.2010 je stanoveno v § 39 zákona následující:

(1) Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

(2) Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla

- a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,*
- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,*
- c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.*

(3) Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Pro úplnost krajský soud dodává, že dle § 3 odst. 1 citované vyhlášky v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující

příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. Podmínky pro toto zvýšení nebyly shledány, jak uvedeno shora.

Žalobkyně se podanou žalobou z důvodů v ní uvedených domáhá přiznání invalidity upravené v citovaném § 39 zákona. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce (§ 2 odst. 3 věta druhá vyhlášky).

Subjektivní pocit žalobkyně o tom, že jí měla být invalidita pro zjištěné zdravotní potíže přiznána, však nemůže být důvodem pro její přiznání, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem. Požadovanou invaliditu lze pojištěnci přiznat pouze tehdy, jestliže vyplývá z výsledku lékařských vyšetření a nikoliv proto, že pojištěnec je subjektivně o své invaliditě v požadovaném stupni přesvědčen.

Soud ještě připomíná, že podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění, soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci *stav ke dni 27.10.2015*. Pokud u žalobkyně dojde (nebo již došlo) ke zhoršení jejího zdravotního stavu, má kdykoliv znovu možnost podat žádost o přiznání invalidity v novém správním řízení (nejlépe po poradě se svými ošetřujícími lékaři).

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl v této věci soud k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 27.10.2015 není důvodná*. Při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti žalobkyně vycházel soud především z posudku PK MPSV ze dne 18.5.2016 vypracovaného na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobkyně, neboť komise pro jeho posouzení měla dostatek odborných lékařských nálezů zejména z doby před vydáním napadeného rozhodnutí. Soud považuje za přesvědčivé i posudkové závěry, k nimž komise na základě zjištěných skutečností dospěla, neboť v posudku je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně, je popsána míra funkčního postižení vyplývající z jejího onemocnění, řádně je odůvodněn posudkový závěr, rovněž je stanoveno i omezení, které však žalobkyni nevylučuje z možnosti výkonu zdravotně vhodného zaměstnání. Komise hodnotila zdravotní postižení shodně s lékařem ČSSZ dle *kapitoly XV., odd. B, položky 13a*) přílohy vyhlášky, pro něž se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti na horní hranici 15% a žádný z lékařů pak již tuto hodnotu ve smyslu § 3 a § 4 vyhlášky nezměnil. Přiznaná 15% ztráta míry poklesu pracovní schopnosti však nedosahuje potřebných 35% této ztráty pro invaliditu prvního stupně, tudíž žalobkyně nebyla uznána k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní. Posudek PK MPSV soud považuje za úplný a celistvý, neboť byl vypracován za účasti odborného lékaře z oboru ortopedie po zhodnocení veškeré předložené zdravotnické dokumentace žalobkyně, když při vyhodnocení posudkových závěrů bylo vycházeno i ze zjištěných diagnóz.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto *žalobě žalobkyně nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.*, ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku). *Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 27.10.2015 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, protože žalobkyně neprokázala, že splňuje

podmínky pro přiznání invalidity; žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i se všemi námitkami ze dne 9.9.2015 uplatněnými proti rozhodnutí ze dne 10.8.2015. Neznamená totiž, že je nesprávné rozhodnutí ČSSZ, pokud není v souladu s požadavkem žalobkyně, neboť rozhodující je výsledek posouzení zdravotního stavu ve vztahu k invaliditě posudkovými lékaři a komisí v souladu s platnou právní úpravou.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. června 2016

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně